

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 133/2026-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného AKKB, spol. s r. o., Štefánikova 18, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Košice č. k. 91Cb/63/2024-199 z 30. septembra 2025 a postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva „na spravodlivé konanie“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením mestského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia 1 359 eur a náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol žalovaným v napadnutom konaní o zaplatenie 1 760 eur s príslušenstvom. Mestský súd v označenej veci rozhodol platobným rozkazom z 22. augusta 2024, ktorý sa však nepodarilo doručiť sťažovateľovi do vlastných rúk, preto súd uznesením z 18. novembra 2024 platobný rozkaz zrušil. Keďže súd nevedel doručiť ani žalobu do vlastných rúk sťažovateľa, po neúspešnej lustrácii v registri obyvateľov postupoval podľa § 116 ods. 2 Civilného sporového poriadku doručoval žalobu formou zverejnenia oznámenia o podanej žalobe na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu (od 14. do 29. januára 2025). Keďže sťažovateľ sa k žalobe nevyjadril, súd rozhodol o žalobe bez nariadenia pojednávania rozsudkom pre zmeškanie z 3. apríla 2025. Kontumačný rozsudok bol sťažovateľovi doručený 23. apríla 2025.

Sťažovateľ 9. mája 2025 prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal proti predmetnému rozsudku odvolanie a súčasne návrh na jeho zrušenie, argumentujúc zmeškaním lehoty na vyjadrenie z ospravedlniteľných dôvodov preukazovaných potvrdením o dočasnej práceneschopnosti (predložil listiny, z ktorých vyplývalo trvanie práceneschopnosti trvalo od 4. novembra 2024 do 3. januára 2025). Mestský súd o návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku rozhodol uznesením z 10. júna 2025 tak, že ho zamietol. Toto uznesenie bolo doručené právnenému zástupcovi sťažovateľa 25. júna 2025. Mestský súd následne uznesením z 2. júla 2025 vyrubil sťažovateľovi súdny poplatok za odvolanie, na ktoré právny zástupca sťažovateľa zareagoval 29. júla 2025 žiadosťou o oslobodenie od súdnych poplatkov.

3. Sťažovateľ 18. septembra 2025 prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomne požiadal o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu z 10. júna 2025 (ktorým súd zamietol jeho návrh na zrušenie kontumačného rozsudku). Svoju žiadosť odôvodnil svojou práceneschopnosťou s poukazom na konkrétne rozhodnutia najvyššieho súdu. Bol toho názoru, že sú splnené podmienky na odpustenie zmeškania lehoty na podanie opravného prostriedku, keďže po odpadnutí prekážky (ukončenie práceneschopnosti, pozn.) súbežne so žiadosťou podal aj zmeškaný úkon. Na preukázanie svojich tvrdení súdu predložil odpis potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti a prepúšťiaciu správu z 29. júla 2025 (hospitalizácia od 21. do 29. júla 2025).

4. Mestský súd návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu z 10. júna 2025 napadnutým uznesením zamietol. V odôvodnení poukázal na požiadavku relevancie tvrdeného dôvodu zmeškania lehoty, t. j. existenciu kauzálneho nexu medzi tvrdenou skutočnosťou a nemožnosťou uskutočniť predmetný procesný úkon. Uviedol, že je potrebné doložiť, že k zmeškaniu došlo v dôsledku tejto okolnosti a že bez tejto prekážky by nedošlo k zmeškaniu lehoty. Vychádzajúc z procesných úkonov vykonaných jeho právny zástupcom v napadnutom konaní počas trvania jeho práceneschopnosti (odvolanie spojené s návrhom na zrušenie rozsudku z 8. mája 2025 a žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov z 28. júla 2025), odôvodnených výlučne nepriaznivým zdravotným stavom sťažovateľa, mestský súd dospel k záveru, že sťažovateľova žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty nebola odôvodnená okolnosťami, ktoré by predstavovali prekážku pre včasné podanie odvolania ním zvoleným advokátom pre celé konanie. V tomto smere poukázal na povinnosti advokáta uskutočniť nevyhnutné úkony (využiť všetky právne prostriedky a uplatňovať ich v záujme klienta) v mene klienta bez výslovného pokynu aj v prípade vypovedania plnej moci, a teda o to skôr, ak právne zastúpenie trvá.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje a namieta, že neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie, a rozsudok mu nebol riadne doručený do vlastných rúk. Tvrdí, že svoje tvrdenia o ospravedlniteľnom dôvode aj riadne doložil v rámci odvolania a žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty. Zotrváva na názore, že boli splnené podmienky na odpustenie zmeškania lehoty. V spojitosti s napadnutým uznesením poukazuje na to, že sám súd uznal, že bol práceneschopný od 4. novembra 2024 do 3. septembra 2025, no napriek uvedenému dospel k nesprávnemu a arbitrárnemu záveru o neexistencii relevantného dôvodu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania. Podľa názoru sťažovateľa jeho zdravotný stav bol preukázateľne tak vážny, že skutočne tvoril neprekonateľnú prekážku pre riadny výkon procesných práv. V kontexte dôvodov

uvádzaných súdom tvrdí, že advokát nemôže konať bez výslovného pokynu klienta. V nadväznosti na to argumentuje, že ak klient nie je pri vedomí, je po úraze, v nemocnici, je dlhodobo PN a nie je dostupný, a advokát nie je schopný sa s ním kvôli jeho zlému zdravotnému stavu ani skontaktovať, potom advokát nemá faktickú možnosť konať v jeho mene. Tieto skutočnosti boli v jeho prípade ignorované. Podľa názoru sťažovateľa tak došlo k arbitrárnemu postupu v rozpore s jeho právami s poukazom na záver ústavného súdu, ktorý konštatoval, že formalistické prekážky nesmú brániť prístupu k súdu.

6. V súvislosti s namietaným právom na „spravodlivé súdne konanie“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ argumentuje tým, že nemal možnosť uplatniť svoje procesné práva, súd nestranne nehodnotil dôkazy o zdravotnom stave, keď odmietol ospravedlnenie zo zdravotných dôvodov. Súd odmietol opravný prostriedok čisto formalistickým spôsobom, čím mu odňal základné právo na prístup k súdu a spravodlivý proces.

7. Sťažovateľ ďalej v sťažnosti spomína svoj návrh na odklad vykonateľnosti, ktorý však v texte ani v samotnom petite neformuluje.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces napadnutým uznesením mestského súdu, ktorým bola sťažovateľova žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozhodnutiu súdu o návrhu sťažovateľa na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zamietnutá.

9. Ústavný súd po preskúmaní námietok obsiahnutých v sťažnosti zastáva názor, že sťažovateľ predtým aj teraz len predostiera svoje alternatívne právne posúdenie veci, pričom mestský súd sťažovateľovi logicky a ústavne súladným spôsobom vysvetlil, aké dôvody ho viedli k záveru o nepreukázaní ospravedlniteľného dôvodu zmeškania lehoty na podanie opravného prostriedku. Tieto závery v kontexte rozhodných skutočností považuje za ústavne konformné a zodpovedajúce zmyslu a účelu tohto inštitútu. Mestský súd podľa názoru ústavného súdu nepostupoval formalisticky, ak odmietol akceptovať vo všeobecnosti prípustný a ospravedlniteľný dôvod zmeškania lehoty. Vzhľadom na individuálne okolnosti veci – skutočnosť, že išlo o neštandardne dlhú práceneschopnosť sťažovateľa, doloženú *ex post*, pretože pri návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku sťažovateľ (8. mája 2025) preukazoval len svoju práceneschopnosť v kratšom a nedostatočnom rozsahu (od 4. novembra 2024 do 3. januára 2025) v kontexte toho, že k vydaniu rozhodnutia došlo až následne (3. apríla 2025), pričom návrh na zrušenie kontumačného rozsudku bol odôvodnený práve takto vymedzenou práceneschopnosťou – bol tento návrh v súlade s platným právom zamietnutý. Rozhodnutie o zamietnutí tohto návrhu sťažovateľa bolo doručené právnomu zástupcovi sťažovateľa 25. júna 2025. Právny zástupca sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu súdu odvolanie nepodal, avšak reagoval na iné rozhodnutie súdu (z 2. júla 2025, ktorým bol sťažovateľ vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie) žiadosťou o oslobodenie od súdnych poplatkov (28. júla 2025). Pokiaľ dôvody spočívajúce v práceneschopnosti sťažovateľa na podanie opravného prostriedku existovali po celý čas plynutia lehoty na podanie odvolania (čo sťažovateľ neskôr doložil potvrdením o práceneschopnosti), je nepochopiteľné, prečo právny zástupca odvolanie v mene sťažovateľa nepodal. Argumentácia

právneho zástupcu, ktorý tvrdil, že zdravotný stav sťažovateľovi mu bránil dať záväzný pokyn na podanie odvolania, pričom v približne v rovnakom čase právny zástupca podával v mene sťažovateľa návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov, vyznieva nepresvedčivo a účelovo.

10. Záver súdu, že práceneschopnosť sťažovateľa, ktorý bol (aj v rozhodnom čase) zastúpený advokátom na celé konanie, nepredstavovala ospravedlniteľný dôvod na odpustenie zmeškania lehoty, je v rámci mestským súdom artikulovaných okolností ústavne akceptovateľný. Ústavný súd preto uzatvára, že namietané uznesenie zodpovedá zmyslu a účelu použitých ustanovení Civilného sporového poriadku, je riadne odôvodnené, a nemožno sa stotožniť s tvrdením sťažovateľa o odopretí spravodlivosti a prístupu k súdu v dôsledku formalistického prístupu mestského súdu.

11. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

12. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

13. Pokiaľ sťažovateľ ďalej namietal, že nemal účinný prostriedok nápravy porušenia svojich označených práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 13 dohovoru, s uvedeným tvrdením sťažovateľa sa nemožno stotožniť. Sťažovateľ mal v okolnostiach veci možnosť a priestor účinne podať odvolanie proti uzneseniu súdu o zamietnutí jeho návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku, pričom dôvody, pre ktoré ho nepodal, podľa názoru ústavného súdu nemožno spravodlivo akceptovať. Ústavný súd preto sťažnosť aj v časti namietaného porušenia čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením mestského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. Sťažovateľ tiež namietal, že napadnutým uznesením mestského súdu a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

15. Označený článok upravuje viaceré parciálne práva, ako sú právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a právo na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Vychádzajúc z odôvodnenia porušenia tohto článku ústavy (pozri bod 6), je potrebné konštatovať, že argumentácia sťažovateľa nesmeruje ani k jednému z práv obsiahnutých v čl. 48 ods. 2 ústavy. Keďže sťažnosť v tejto časti neobsahuje

relevantné odôvodnenie, bolo potrebné ju odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa špecifikovaných v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu